

Portugisisk for begyndere

Af: Jørgen Nielsen

De musikalske forbindelseslinjer danner deres egne netværk omkring kloden. Nye nervebaner dannes, hvor andre visner hen, men når musikken spiller, holder man op med at undres over, hvordan det egentlig gik til, at en dansk pianist fra Hammel kom til at indspille en sang i Brasilien – en sang skrevet af en brasilianer, der bor i Madrid.

Steen Rasmussen fra Hammel og Leo Minax fra Madrid kendte ikke hinanden, men sangen førte dem sammen. Mandag stod de på foyerscenen i Musikhus Aarhus, og den sound, der kom ud af mødet beviste, at der ikke er langt fra Østjylland til Brasilien. Inden koncerten var slut, var et talstærkt publikum oven i købet blevet ret gode til portugisisk.

Pianisten og komponisten Steen Rasmussen havde suppleret sin egen danske Quarteto med sangeren, sangskriveren og guitaristen Leo Minax, og lige fra de første bløde bossanova-akkorder fra den spanske guitar vidste man, at det ikke kunne gå galt. Et svuppende organisk, akustisk lydbillede skabt af kontrabassisten Frederik Damsgaard, trommeslageren Jonas Johansen og veteranen indenfor dansk percussion Jacob Andersen lå som et tæppe under ikke mindst Steen Rasmussens smagfulde piano-eksplosioner.

”I ser godt ud,” fik vi at vide. Point skal ikke købes for dyrt. Og det gjorde bandet da også selv, trods kapelmesterens maosko og morgenhår. Skal nogen fremhæves, nu vi er ved det ydre, må Lis Wessberg absolut ligge i den bedre ende på listen over smukke kvinder, der dyrker trombonespillet. Yndefuld og elegant var også den rolle, hendes instrument spillede, ofte i unisone melodiforløb sammen med Leo Minax’ smukke stemme. Repertoiret var skabt af Steen Rasmussen og Leo Minax sammen og hver for sig, med næsten uundgåelige afstikkere til Jobim, hvis sange og melodier stadig leverer grundstof til nye fortolkninger og improvisationer. ”Águas de Março” puttede Leo Minax i kategorien ”sange, jeg gerne ville have skrevet”.

Gruppens overordnede lyd var blød, lækker og imødekommende, med den lette sensuelle melankoli, ”Saudade”, som Steen Rasmussen tidligere har sammenlignet med det nordiske temperament, som det f.eks. kommer til udtryk i hans samarbejde med den svenske sangerinde Josefine Cronholm. Leo Minax, med sin baggrund i den brasilianske provins Minas Gerais, viste stærke kvaliteter, både melodisk og rytmisk, og afslørede også talent for at aktivere publikum, rent vokalt. Vi anede ikke, hvad vi sang, men fedt lød det. Samtlige tilstedeværende blev i hvert fald på stedet - med et glimt i øjet - inviteret med på orkestrets oktoberturné, der skal resultere i den første direkte fælles indspilning.

Mest imponerende var det dog, når vi taler om involvering af publikum, at Leo Minax kastede en tone ud til os, en formindsket kvint, og den blev holdt! Da orkesteret kom på scenen til et uundgåeligt ekstranummer, var det stadig den tone, der lå under oppe under foyerens høje loft og dannede grundlag for det sidste nummer, mens sommerregnen silede ned. Måske vejret er bedre, når vi nu alle sammen skal på efterårstur?